

Choloé Morane

Đêm mưa bão

Dịch giả: Phương Hồng

Bị vỗ bởi những con sóng bạc đầu, hòn đảo trông như một con tàu đá nằm giữa đám bụi nước trắng xoá. Ngôi nhà nằm ở kia như bị lãng quên trên vách đá rậm rì cỏ dại. “Nhà của anh ấy”, những người từ xóm đảo luôn nói với vẻ đầy kính trọng.

Nếu như trong khu vườn đầy các tượng điêu khắc, có thể làm rạn vỡ các phòng triển lãm, thì tại vịnh Morbihan chẳng ai đối xử với Louis như một nhân vật nổi tiếng. Anh là người bạn, người thi thoảng ngồi trong quán cà phê của Gwenael và uống rượu cùng cánh đàn ông ở xóm đảo. Nhưng người bạn đó đã chết. Xác của anh trôi vào vịnh, vào một buổi sáng trời mưa tháng mười. Nếu như cảnh sát có mặt ngay lúc đó, thì cũng chẳng khó khăn gì xác định được ngay nguyên nhân gây ra cái chết của Louis: anh bị chết đuối. Và viên thanh tra trẻ tuổi được hăng bảo hiểm cử ra gấp cũng đồng ý với nguyên nhân gây ra cái chết này. Trong ngôi nhà thờ nhỏ, người ta đến rất đông để vĩnh biệt “anh chàng người Paris”. Mina, một phụ nữ cao lớn, tóc nâu, trông khác hẳn những người đàn bà trên đảo, đang ủ rũ đứng bên phải của hàng người đầu tiên. Đôi mắt cô ráo hoảnh, nhưng mọi người ở đây đều biết cô đang rất đau khổ... Mina một mình trở về nhà. Tối nay, tại quán của Gwenael, người ta nói chuyện về anh chàng điêu khắc, về con người đã yêu biển tới mức dám ở lại đây sống cả mùa hè cũng như mùa đông. Nhưng một câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu họ: Ai là người phụ nữ thứ hai, người đàn bà tóc màu sáng ấy? Người đàn bà ấy đến vào sáng hôm mai táng, nhưng

luôn đứng cách xa. Rõ ràng, đây là một người thân hay bạn bè của Louis. Nhất là khi cô ta vượt qua ngưỡng cửa của quán để hỏi xem còn phòng trống nào không, mọi người càng thắc mắc tợn. Chính Gaelle, người chuyên đưa báo, là người khám phá ra cho họ.

- Ô, tôi đã nhìn thấy ảnh cô ấy trong một tạp chí, vợ Louis, là cô này, chứ không phải là cô kia! Tôi dám đánh cược rằng, chắc chắn cô ta đến đây không phải chỉ để khóc trên quan tài của Louis bất hạnh, tội nghiệp!

Đúng vậy, Viviane đến đây để lấy lại tài sản của Louis. Cô không bằng lòng với số tiền bảo hiểm sinh mạng được trả. Cô muốn cả ngôi nhà trên đảo, cả các bức tượng của anh nữa. Sáng hôm sau, Viviane lần theo con đường nhỏ trên đồi. Ngôi nhà trên đồi và các bức tượng thuộc về cô theo pháp luật.

Người đàn bà kia sẽ chẳng được gì hết... Cô ta chỉ là tình nhân của Louis mà thôi, người từ tám năm nay chia xẻ cuộc sống với anh ấy trên đảo.

- Có ai ở nhà không?

Cánh cửa mở ra. Mina xuất hiện. Chiếc khăn lụa mỏng buộc ngang mái tóc đen dài. Tay đi đôi găng cao su, Mina bước ra ngoài, trông rất trang nghiêm.

- Tôi đã đợi chị từ rất lâu. - Cô nói với nụ cười buồn bã.

Viviane trở mặt:

- Chị biết tôi?

Mina cởi bỏ đôi găng tay, vuốt lại mái tóc rối.

- Vâng. Chị là vợ anh ấy. Mời chị vào.

Viviane đã nghĩ là sẽ phải cãi nhau ra trò để lấy lại tài sản của Louis. Thế nhưng, chính người mà cô chưa bao giờ có thể gọi được khác ngoài hai chữ “người ấy” lại mời cô vào, đầu hàng không chiến đấu.

- Các vali của tôi đã gói ghém xong. Tôi sẽ đi tới nay bằng chuyến phà cuối cùng trong ngày. Chị có muốn xem xét ngôi nhà này không?

Thực ra, Viviane rất coi thường cái túp lều tranh này. Sau khi trở lại Paris,

cô sẽ bán nó. Cô không muốn gìn giữ bất cứ thứ gì của Louis. Cô cũng có cả ý định bán các bức tượng. Cô quay về phía Mina:

- Không... tôi chỉ muốn tin rằng chị không gây ra điều gì rắc rối.

Một ánh mắt buồn bã thoáng hiện trên đôi mắt màu sẫm.

- Tôi rất yêu ngôi nhà này, nhưng chưa bao giờ tôi coi nó như là của mình.

Nỗi niềm thù oán cũ nhói lên trong tim Viviane. Cô cảm thấy tan nát lòng trước dáng hình thanh đẹp mặc quần jeans và chiếc áo phông rộng màu nâu nhạt.

- Chẳng lẽ chị có các đòi hỏi đối với tài sản của chồng tôi chẳng?

- Thật tiếc phải làm chị thất vọng, nhưng tôi không quan tâm tới tiền bạc của anh ấy.

Viviane nhếch mép cười. Cô thật khó tin, rằng người đàn bà này có thể sống ở đây, cách xa mọi thứ chỉ vì tình yêu.

- Chị sống với anh ấy ở đây suốt tám năm trời, mà chẳng hy vọng gì hết?

Mina đưa mắt lên, bắt gặp ánh mắt của Viviane.

- Tôi đã không cần phải hy vọng, hạnh phúc tôi có quá hoàn hảo.

Người đàn bà này là một con mụ điên hoặc quá ư là tính toán.

Viviane nghiêng về giả thiết thứ hai hơn.

- Tôi không tin là Louis không để lại gì cho chị. Nhưng xin chị biết cho: tôi chỉ giành lại những thứ thuộc về tôi mà thôi.

Mina làm một động tác tỏ vẻ khó chịu.

- Tất cả đều thuộc về chị, tôi xin nhắc lại, tôi sẽ ra đi vào tối nay. Chị có muốn kiểm tra các va li của tôi không?

Viviane không đáp lại. Ra về không quan tâm tới Mina, cô bước vào gian phòng lớn nhất của ngôi nhà, nơi Louis làm xưởng vẽ. Chỉ còn lại mớ đất nặn được che bằng tấm giẻ rách, vài dụng cụ điêu khắc và mấy tảng đá nằm dọc theo tường. Theo bản năng, cô phát hiện thấy bức tượng bán thân làm

bằng đất chưa hoàn thành: Tượng Mina. Một trong vô vàn bức tượng, nhưng bức tượng này khác với những cái ở trong vườn ở chỗ Louis đã đặt vào đó cả tình yêu dành cho người đàn bà trẻ tuổi. Louis chẳng hề thay đổi và Viviane, bất chấp lý trí của bản thân, chợt nhớ lại cuộc sống chung của họ. Cô nhớ lại niềm đam mê ấy, cái niềm đam mê suốt năm năm trời làm cuộc sống lứa đôi của họ trở nên tồi tệ, hết mặt sát nhau rồi lại hoà giải. Viviane khi đó còn là người mẫu của Louis. Anh tác tượng với cả tình yêu và nỗi niềm đau khổ. Một lần, khi tác phẩm hoàn thành, Louis cười và nói:

- Anh đam mê em mạnh như anh nguyên rửa em. Viviane, hãy xem kĩ bức tượng và cố mà hiểu.

Hiểu cái gì? Hiểu rằng cô không thể sống chung với anh nữa, cũng như không thể sống thiếu anh? Ai bỏ đi đầu tiên? Cô tin rằng đã quên được Louis. Nhưng tại đây, trong cái xưởng vẽ tràn ngập ánh sáng dịu dàng của một ngày ảm đạm, cô chợt nhớ lại tất cả... Nhớ tới cuộc cãi vã lần cuối. Louis đã ăn một cái tát vì đã dám thú nhận với cô:

- Anh đang yêu. Một tình yêu thanh bình, làm vững lòng. Cô ấy tên là Mina và hoàn toàn không giống em.

Sau cái tát tai là tiếng khóc lóc, kêu gào và những lời cầu xin, nhưng Louis không còn nữa. Anh ấy đã bị một mụ đàn bà khác mê hoặc. Một con mụ phương Nam với cái tên thực nực cười. Viviane mất anh mãi mãi.

- Tôi sẽ không bao giờ li dị đâu.

Đây là lời đe dọa cuối cùng của cô. Trong suốt tám năm, Viviane chỉ gặp Louis có một lần, trong đám tang mẹ anh ấy. Cô đã căm thù biết chừng nào cái nhìn thản nhiên, sự bình thản của Louis khi anh bước tới quì gối bên quan tài. Đối với anh ấy, cô không còn tồn tại nữa.

Viviane rời xưởng vẽ và nhanh chóng xem khu bếp, rồi đi vào phòng ngủ. Phòng ngủ của họ duy nhất chỉ còn lại chiếc váy ngủ xa-tanh của Mina để

quên trên ghế. Bằng cử chỉ đầy vẻ bức tức, Viviane ném nó xuống đất.

Giọng Mina cất lên từ sau lưng cô:

- Xin lỗi chị, nhưng tôi còn phải có thêm một cái túi nữa.

Trong khoảng khắc, hai người đàn bà mặt đối mặt đứng trước giường. Rồi Mina nhặt chiếc váy ngủ lên và ôm chặt vào người.

- Tại sao chị lại thực hiện chuyến đi này? Một khi chị chỉ muốn tổng khứ ngôi nhà đi?

- Đây là vì chị, tôi không muốn để chị sống ở đây.

Mina nở một nụ cười buồn.

- Không bao giờ tôi có ý định ấy, mọi việc giữa tôi và Louis rất rõ ràng.

Với Louis chẳng có gì là rõ ràng cả. Người đàn bà kia đã không thể hiểu được anh ấy, như cô đã từng biết, từng yêu... Viviane bước ra khỏi phòng ngủ, đi vào bếp và tự lấy một cốc nước uống để làm dịu đi sự căng thẳng thần kinh đang lớn dần lên trong người. Mina bước theo và vẫn đứng đằng sau cô.

- Chị căm thù anh ấy quá khủng khiếp, tới mức chị phải đập phá tất cả những gì anh ấy yêu quý chị mới hả...

- Và cả chị nữa - Viviane hét to.

- Không, chị hoàn toàn không thể làm gì được, để phá tám năm sung sướng và hạnh phúc mà chúng tôi đã cùng sống với nhau.

- Đây là tám năm giả dối, hèn hạ. Anh ấy là chồng tôi.

- Nhưng chị đã khước từ ly hôn với anh ấy

- Anh ấy đã không cưới chị chính vì thế. Louis đã yêu quá nhiều đàn bà để rồi bằng lòng với chị...

Gió nổi lên và những đám mây nhỏ ban sáng đã biến thành các tầng mây đen kịt, nặng trĩu.

- Chuyện cưới xin không làm tôi quan tâm.

- Nếu muốn, tôi cầu xin chị đấy, hãy rời khỏi ngôi nhà này đi.

Mina gật đầu. Nhưng trước khi cô có đủ thời gian để mở cánh cổng ra, tiếng còi báo động đã vang lên. Tối nay phà sẽ không rời khỏi đảo. Người ta báo có bão. Mina đặt các vali xuống đất.

- Rất lấy làm tiếc, nhưng tôi buộc phải nghỉ qua đêm ở đây.

Viviane như muốn đốt cháy Mina với cái nhìn.

- Tôi cảm chị...

- Chị xử xự như một đứa trẻ con. Ngày mai tôi sẽ đi và chị biết rõ điều ấy.

Bây giờ hãy trở lại nhà trọ đi, trước khi bão đến. Ngay sáng sớm mai Gwenaël sẽ đưa chìa khoá cho chị.

- Không! - Viviane khẳng khẳng và ngồi phịch xuống một cái ghế.

- Tốt lắm, chúng ta cả hai cùng ở lại đây.

Mưa đổ ào ào xuống mái nhà, trong khi biển lồng lộn như một con thú tức giận. Mina rót rượu sâm banh, đẩy một ly về phía Viviane.

- Uống đi, chị đang quá căng thẳng thần kinh đấy.

Tại sao người đàn bà này, lẽ ra phải căm ghét cô, lại cư xử như vậy? Viviane uống từng ngụm một và run rẩy châm điều thuốc.

- Chị có thể cho tôi một điều được không? - Mina hỏi với giọng thêm khát của một đứa trẻ- Louis rất ghét nhìn thấy tôi hút thuốc

Trước kia cũng thế, với Viviane, lần cãi nhau đầu tiên giữa họ là liên quan tới tật hút thuốc bên bàn của cô. Và Viviane còn nhớ đấy là vào mùa đông, nhớ cả cái nhìn đầy vẻ bức tức của anh... Cô ngược mắt lên nhìn Mina và chìa bao thuốc ra.

- Tôi chưa bao giờ thôi hút vì anh ấy.

- Tôi biết - Mina thú nhận, và với vẻ khoái trá rút lấy điều thuốc.

Khung nhà kêu kèn kẹt dưới sức lùa của các trận gió. Mina đứng dậy, đóng chặt cánh cửa con lại.

- Tôi thích, khi mọi chột bung ra, ngôi nhà lúc đó giống như con tàu đứt neo, lênh đênh trên biển cả.

Giọng Mina tắt ngấm trong tiếng thở dài. Viviane vẫn không rời mắt nhìn cô ta.

- Tôi căm ghét biển.

- Louis yêu biển hơn mọi thứ trên đời này.

- Và anh ấy phải trả giá cho bình yên bằng mạng sống của mình. - Viviane bực bội.

Mắt Mina thoáng tối sầm lại.

- Vâng, ở mức độ nào đó.

- Sao lại ở mức độ nào đó? Chị tin rằng bất cứ lúc nào anh ấy cũng thận trọng trong việc bơi tắm? Mặt khác, Louis có phải là người mạnh khỏe, cường tráng đâu? Lẽ ra chị phải cố khuyên anh ấy, một khi chị yêu anh ấy như chị đã khẳng định!

Viviane găm lên. Nỗi đau mà cô tin là đã kìm chế được kể từ lúc nghe tin Louis mất giờ đây đã bùng ra. Tiếng khóc nghẹn lại, mắt mờ đi. Cô đứng dậy như để chống chọi với sự yếu đuối mà cô căm ghét, cố không để lộ nỗi đau của mình trước mặt người khác. Mina bước lại gần, an ủi cô:

- Chị hãy bình tĩnh lại và thôi chống chọi, vật lộn với bản thân. Chị cứ khóc đi, nếu điều đó có thể giúp chị. tôi có thể hiểu được.

Cô ta hiểu được cái gì? Rằng Viviane căm ghét Louis hết như cô yêu anh ấy. Một giọt nước mắt lăn xuống má cô, rồi tiếp giọt khác. Một tiếng nấc dâng lên cổ và quên phắt mọi niềm kiêu hãnh, Viviane bắt đầu khóc. Mina rót cho cô một ly rượu nhỏ. Giờ đây thì bóng đêm đã trùm xuống hoàn toàn. Chỉ có những ánh chớp thỉnh thoảng loé lên, làm hiện rõ mặt biển. Mina lại gần ô cửa sổ, mở toang ra, bất chấp trời đang mưa.

- Đôi khi Louis lấy làm hối tiếc vì đã là nhà điêu khắc. Anh ấy rất muốn

được vẽ biển trong cơn giận dữ.

- Trước đây anh ấy đã từng vẽ. - Viviane lý nhí nói.

Mina liếc nhìn. Viviane nói thêm:

- Khi ấy chúng tôi sống trong một căn nhà nhỏ, Louis không có chỗ để xếp những tảng đá. Khi các thành công mỉm cười với Louis, anh ấy đã đốt hết tranh vẽ của mình.

- Lẽ ra, anh ấy không được làm như thế. - Mina phẫn nộ,

- Vâng, tôi rất muốn giữ chúng lại, để nhớ cái thời chúng tôi thực sự hạnh phúc.

Chẳng còn chút thù oán nào trong giọng của Viviane, duy nhất sự thất vọng. Mina quay đầu về phía cô.

- Chị có muốn ăn tý gì không?

Cô lắc đầu. Cả người này lẫn người kia đều không thấy đói. Cả hai rời khu bếp đi đến xưởng vẽ, nơi còn đọng nguyên sự tồn tại của Louis. Theo phản xạ, Mina lấy mảnh vải phủ lên bức tượng bán thân của mình, bức tượng Louis đã làm dở dang.

- Chị mang nó đi, nếu chị thích. - Viviane lý nhí nói.

- Chẳng cần... Chỉ cần nhớ tới Louis là tôi đã đủ hạnh phúc lắm rồi.

- Chị đã rất yêu Louis?

- Vâng.

Không còn là hai người đàn bà sẵn sàng cắn xé nhau nữa. Giờ đây, họ gần như hai người bạn cùng gợi nhớ người đàn ông họ yêu. Khi đột còi báo hiệu mới vang lên dưới tiếng gầm rú của cơn bão, Mina thu lấy tám chân dung bị lãng quên trong đồng dụng cụ xáo trộn. ảnh Louis đang cố định một vật thể, không cười, anh trông có vẻ mệt mỏi hay lo lắng.

- Tôi đã chụp bức ảnh này, lần cuối cùng, khi chúng tôi đến Rennes.

Đến lượt Viviane xem bức ảnh:

- Có cái gì đó. Thường thường anh ấy rất ưa được chụp ảnh. Đã có thời, chính Louis kích động đám phóng viên vào chụp ảnh các buổi tiếp trước lúc khai mạc triển lãm.

Mina ôm chặt bức ảnh vào ngực.

- Anh ấy đã không muốn tôi chụp. Nhưng anh ấy biết là sẽ chẳng có cơ hội nào khác nữa.

Viviane giật nảy mình.

- Tại sao? ý chị muốn nói gì?

- Tôi đã nói dối cảnh sát, nói dối dân xóm đảo... Tôi đã nói dối chị...

Mặt tái mét, Viviane bước lại gần Mina, giật mạnh bức ảnh ra khỏi tay cô ta, hết như nó có thể giải thích được các lời của Mina.

- Louis không chết đuối vì tai nạn...

- Chị điên mất rồi. - Viviane hét lên - Ai có thể oán giận anh ấy tới mức phải giết?

Mina phải lấy hết sức lực ra để có thể nói tiếp.

- Chính anh ấy... Vào buổi sáng hôm anh ấy ra khỏi nhà, tôi đã biết là Louis sẽ không trở lại. Nhưng tôi quá yêu anh ấy, nên không dám ngăn cản anh ấy ra đi. Tôi không thể làm gì được cho anh ấy!

- Không, không phải Louis... Anh ấy rất yêu cuộc sống. Chị nói dối.

Mina chỉ có thể hé ra một nụ cười tội nghiệp

- Cuộc sống không còn yêu quý anh ấy nữa. Louis bị bệnh nặng. Trong vòng sáu tháng, có thể là ít hơn, anh ấy buộc phải chối bỏ cái nghề điêu khắc...

Đôi tay của anh ấy, đôi tay khéo léo, đẹp đẽ của anh ấy bị bại liệt dần dần.

Tất cả các bác sĩ mà chúng tôi đã đến khám đều khẳng định là không thể chữa khỏi. Anh ấy chẳng còn việc gì để làm, ngoài uống thuốc với liều mỗi ngày một tăng để giảm bớt nỗi đau.

Mina vuốt ve bức tượng bán thân dẻo dờ dang.

- Suốt cả một năm trời Louis làm việc trong xưởng vẽ, cố chịu nỗi thống khổ để gắng hoàn thành một bức tượng bằng đất. Anh ấy không còn khắc được đá nữa.

- Không! - Viviane hét lên - Không phải anh ấy, không phải Louis.

Bỗng nhiên, cô chẳng còn thấy xấu hổ khóc lóc trước mặt Mina nữa...

Những giọt lệ tiếp nhau lăn trên gò má cô. Sự thật đến với cả sự tàn nhẫn, bất công của nó. Louis đã lựa chọn cái chết cho mình. Mina tiến lại gần, dịu dàng nắm tay cô.

- Louis đã buộc tôi phải thề giữ im lặng về chuyện bệnh tật của anh ấy, và nhất là ngày nào đó, nếu anh ra đi, thì phải khẳng định là anh bị chết do tai nạn. Cho chị... lãnh tiền bảo hiểm sinh mạng.

- Tôi cóc cần tiền! - Viviane khóc nức lên, cuối cùng thành thực với chính mình. - Và chị đã nói dối cho tôi?

- Không phải cho chị, cho anh ấy... Louis thực sự tôn trọng những tháng ngày hạnh phúc mà chị và anh ấy đã cùng có. Và nếu như anh ấy có bỏ chị vì tôi, thì anh ấy vẫn chẳng bao giờ quên được chuyện với chị.

Mina mỉm cười, kèm theo tiếng nấc thổn thức.

- Tôi đã từng rất ghen tuông với quá khứ của anh ấy.

Viviane vuốt nhẹ vào vai Mina:

- Tôi rất lấy làm tiếc...

Điều ấy chẳng làm thay đổi gì cả, ngày mai tôi sẽ ra đi. Chị có thể bán ngôi nhà này cùng các tác phẩm. Dù cho có làm gì đi chăng nữa, đối với tôi Louis sẽ vẫn sống mãi.

Ngày mới đã bắt đầu. Từ trận bão ban đêm chỉ còn lại vài mảnh gỗ trên bãi biển. Tiếng còi trầm đục báo hiệu cơn phà sắp rời bến! Một người đàn bà đi xuống bến tàu. Bên cửa nhà trọ, một người đàn ông bé nhỏ, già cả, gập đầu chào cô.

- Cô ta đấy phải không? Một khách hàng thầm thì với ông chủ quán Dwenaël đang mài thu dọn cốc chén.

- Cô nào?

- Vợ Louis ấy, vợ thật chứ không phải Mina của chúng ta. Tôi đã tin là cô ấy đến đây để bán nhà. Nhưng ông nhìn xem, cô ấy ra đi...

Viviane trở lại Paris. Bởi Louis rất yêu quý ngôi nhà này, nên cô thôi không bán nữa. Cô để lại cho Mina, người đã biết cách làm rạng rỡ những năm cuối đời của Louis. Ngồi trên phà và ôm cái túi vào lòng, một lần nữa Viviane hiểu rằng Louis là người rất mạnh mẽ. Trên thực tế, anh đã buộc cô phải thừa nhận một điều: Cô chưa bao giờ thôi yêu anh...

Phuong Hong dịch